

er ikke spiritus, for det er ikke det, folk ligger og kører trailere fulde af. Det er det danske dåseøl. Og der kan vi så håbe på, at den tyske dåseafgift vil gøre det lidt mere sammenligneligt, hvis den træder i kraft om kort tid, som der er en mulighed for.

Men vi kan desværre ikke støtte hr. Dahlgaards forslag.

Kim Behnke (UP):

Nu har jeg jo selv tidligere været forfatter til et forslag om zoner. Tilbage i november 1991 fremsatte jeg et forslag om oprettelse af erhvervszoner.

Det havde et helt andet formål. Det havde til formål at skabe mere beskæftigelse en række steder i Danmark. Og de skatter og afgifter, der dengang var på tale at få nedsat, var f.eks. kommunale dækningsbidrag, stempelafgifter, udgifter og afgifter til bygningsmodning, kommunale ekspeditionsafgifter, forbrugsafgifter, energifgifter og arbejdsmarkedsbidrag – alt sammen noget, der havde til formål at fremme beskæftigelsen f.eks. på Bornholm, Lolland-Falster, Nordjylland og andre steder, som på daværende tidspunkt var særlig hårdt ramt af arbejdsløshed.

Det lykkedes jo rent faktisk med en politisk aftale med den daværende regering at få erhvervszonerne indført. Desværre skete der det, at der kom et regeringsskifte umiddelbart efter nytår 1993, og det resulterede i, at den dengang nytiltrådte skatteminister ødelagde muligheden for at realisere erhvervszonerne ved at ændre på aftalen. Så det blev desværre ikke til noget.

Nu vil hr. Frank Dahlgaard gerne etablere en såkaldt økonomisk zone nede ved den dansk-tyske landegrænse. Jeg tror ikke på, at det kommer til at virke, som hr. Frank Dahlgaard forventer. Men min egentlige begrundelse for at afvise forslaget er en helt andet.

Jeg går ind for skattekonkurrence. Den danske selskabsskat var aldrig blevet så lav, som den er i dag, og der er endda udsigt til, den også bliver lavere i de kommende år, medmindre der havde været skattekonkurrence mellem Danmark og vores nabolande.

Jeg går ind for, at der er fri bevægelighed over grænsen, fordi det kan være med til at tvinge den danske stat til, at vi får vores skatter og afgifter sat ned. Jeg tror nemlig ikke på, at der spontant optræder 90 mandater i Folketingssalen, som pludselig vil sætte nogle afgifter ned.

Når vi i slutningen af 1980'erne havde voldsom grænsehandel med hårde hvidevarer, radio-tv-udstyr og alt muligt dengang, ja, så tvang det til, at vi i 1989, den 30. november kl. 23.50, lavede en finanslovaftale om at lempe for 2,1 mia. kr. punktafgifter.

Det var med til for alvor at flytte handelen. Før skulle man betale 1.825 kr. – jeg ved ikke, hvorfor man lige var nået til det beløb, men det skulle man – i afgift på en videobåndoptager. Resultatet var jo selvfølgelig, at folk kørte alle mulige andre steder hen end Danmark og købte videobåndoptagere, fordi afgiften var større end selve apparatets handelsværdi. Så ved at fjerne den afgift fuldstændig flyttede vi handelen tilbage til danske butikker.

Selv om der er mange gode bemærkninger og underholdende bemærkninger fra hr. Frank Dahlgaard, har han glem, at parfumeafgiften rent faktisk er fjernet. Vi havde en parfumeafgift på 37 pct. i Danmark. Den eksisterer ikke længe; den fjernede vi dengang og flyttede handelen tilbage til Danmark.

Det er rigtigt, at der i dag er en lille afgift, nemlig på emballagen – eller flasker, som det hedder, når det er parfume – som gør, at der på nogle enkelte produkter kan være en lille prisfordel, men i det store og hele koster det det samme. Det er typisk momsforskellen, der resulterer i, at nogle varer købes uden for Danmarks grænser.

Så mit ønske er, at der er mest mulig konkurrence, som tvinger danske politikere til at sætte skatter og afgifter ned. For det er mit ønske, at der skal færrest mulig penge i den danske statskasse, sådan at politikerne ikke kan ødsle disse penge bort.

Ekstra Bladet lavede et interessant eksperiment. De fulgte en sønderjysk familie til en butik i Tyskland og konstaterede med de indkøb, de foretog – og det var rugbrød og mælk og ost og smør og det hele, der blev købt, ikke kun disse velsmagende øl fra Ceres Bryggerierne i Århus osv., det var alt sammen almindelige dagligvarer – at den årlige besparelse for den familie var i størrelsesordenen 20.000 kr.

Så hr. Frank Dahlgaard har ret i, at de, der bor i det sønderjyske og bruger de tyske butikker til deres daglige indkøb, ja, de har i dag en betragtelig skattefordel i forhold til os, der bor andre steder i landet.

Men den måde, vi skal have det udlignet på, er gennem markante nedsættelser af de danske afgifter. Og derfor vil ministeren også opleve, at